

[P. A. Poulsen.]

tillægget også det særlige løntillæg på 108 kr.

For pensionsberegningen er der også givet regler. Ifølge lovforslaget vil jordemødrene få en pension, der er beregnet af den sum, der fremkommer ved sammenlægning af grundløn, alderstillæg, pensionsgivende løntillæg samt friboligens værdi, som der tales om i § 8 i den gamle lov, og endelig kommer dertil et femte punkt. Nu må man sige, at distriktsjordemødrenes pensionsforhold ikke bør være afhængige af kongeordet dernede fra statuen; tidligere skulle der ydes 2 kr. pr. fødsel i gennemsnit af de sidste fem år, dog ikke for under 50 fødsler og ikke for over 100. Nu træder et beløb af 460 kr. i stedet for dette beløb. Pensionen må ikke overstige 1 800 kr. og ikke være under 700 kr. Til pensionen føjes et reguleringstillæg.

Dernæst er der nogle overgangsbestemmelser angående pensionen, og bestemmelser om, at der for tiden 1. januar 1948—31. december 1949 ydes de pensionerede distriktsjordemødre et tillæg på 60 kr. årlig.

Endelig er der § 4, ifølge hvilken jordemødre, der enten er afskediget i tiden fra 1. april 1946 til 31. marts 1948 eller måske har siddet en del af tiden som fungerende, får et beløb på 500 kr., hvoraf amtskommunen må bidrage med to trediedele og staten med een trediedel. Man kan sige, at de beløb, der her er tale om, egentlig er små beløb, og at de mange bække små gør om ikke just en stor å, så dog en å, og jeg vil gerne have lov til at sige — det gælder både distriktsjordemødrenes aflønning og deres pensionering —, at når man ser på fordelingen af de dermed forbundne udgifter, er det ret indviklede forhold, der her er tale om. Man må derfor håbe, at udvalget må finde frem til en vis forenkling på dette område; den vil sikkert blive hilst med tilfredshed fra alle parter side.

Det er givet, at lovforslaget, når det ophøjes til lov, vil komme til at betyde forøgede udgifter både for stat og kommune. Jeg tænker som amtsrådsmedlem på de hårdt anspændte budgetter, vi allerede må arbejde med i amtskommunerne; man hører endnu klagesukket fra forrige uge, som det blev understødt på Amtsrådsforeningens delegeretmøde i Fredericia, hvor amtskommunernes alvorlige økonomiske situation var på dagsordenen. Her står vi atter overfor, at der pålægges amtskommunerne forøgede udgifter, udgifter, som jeg godt kan se vi ikke kan komme uden om, men der er bare

dette, at skattebyrden hviler på en begrænset del af amtskommunernes befolkning; og de, der trænger til jordemoderhjælp er nu engang flere end dem, der svarer amtskatter. Måske kan udvalget finde en bedre fordeling af de udgifter, der pålægges amtskommunerne disse forhold vedrørende.

Men hvorom alting er, vil jeg dog gerne sige, at distriktsjordemødrene, som gav så mange den første håndsrækning her i livet, skal efter min mening også have den håndsrækning, lovforslaget tilsigter at give dem. Jeg vil gerne have lov til at anbefale lovforslaget, og jeg må også have lov til at gøre det på mit partis vegne.

Anna Westergaard: Ved gennemgangen af det foreliggende lovforslag om ændring i loven af 1914 om jordemodervæsenet får man først og fremmest en følelse af, at de danske jordemødre er et tålmodigt folkefærd, en tålmodig stand, som er længe om at nå en økonomisk standard, der blot nogenlunde svarer til den indsats, de gør i vort samfund. Og når man i bemærkningerne til lovforslaget bliver gjort bekendt med, at næsten 65 pct. af distriktsjordemødrene i 1946 havde en indtægt under 6 000 kr. og 36 pct. en indtægt under 5 000 kr., kan man være ganske enig i det, der anføres i bemærkningerne, at billighedshensyn taler meget stærkt for, at man ikke udsætter en regulering af distriktsjordemødrenes økonomiske vilkår. En regulering opefter er nemlig hårdt tiltrængt og vil efter det foreliggende være absolut velbegrunderet.

Lovforslaget deler sig i to dele, et afsnit om indtægterne alene og et om de pensionsmæssige forhold. Lønforbedringen, der foreslås, synes at være overordentlig beskedent, når målet er at give distriktsjordemødrene en lønmæssig placering, der blot nogenlunde svarer til det ansvarsfulde arbejde, det her drejer sig om, et arbejde, der kræver en ret vidtgående uddannelse og en overordentlig stor personlig indsats. Jeg har nogen tvivl om, at den vurdering, der giver sig udslag i det foreliggende lovforslag, virkelig svarer til, hvad der efter den indsats, der gøres, burde ydes, om de mange bække små nu også danner en å, der bliver tilstrækkelig bred, men man kan vel holde sig til, at ordningen i forslaget udtrykkeligt karakteriseres som midlertidig, og man må gå ud fra, at denne ordning igen vil blive reguleret, når den endelige ordning, forhåbentlig om ikke altfor lang tid, når udvalget af 1947 har afsluttet sit arbejde, kan træffes.